

faael Sagen tilbage, siger: Vi blive staaende ved den tidligere Beslutning, det var en Feiltagelse, naar I troede, at det kun er kommet til at staae saaledes, fordi dette Punkt ikke kom til Afgjorelse ved 3die Behandling, — i saa Fald kan Landstinget naturligvis ikke tænke paa at gjøre nogen yderligere Forandring. Vi sige da: Godt og vel, saa bliver det derved. Hvad skulde det være for særegne Omstændigheder for Diebliffet, som kunde gjøre Finantslovens Tilbagevendelse til Folkethinget saa farlig. Jeg tør paastaae, at ikke den største Skarpsindighed er istand til at opdage, hvad der skulde formene os ved et saadant uskyldigt Punkt at gjøre en Forandring, der nødvendiggjorde Lovens Tilbagevendelse. Hvad er det dog for en Trolddom? Er det Frygten for Stutteriet? (Munterhed). Jeg kan ligesaa godt sige det reent ud; thi naar saadant Noget kryber omkring i Krogene, saa gør det en sær Spøgelsesvirkning, der stundom taber sig, naar det omtales offentligt. Hvis Noget virkelig skulde være hange for, at Stutteriets Skæbne atter vilde blive tvivlsom ved Finantslovens Tilbagevendelse til Folkethinget, saa tror jeg at kunne berolige med den Forsikring, at idetmindste de Mænd, der tidligere have angrebet Stutteriet, ikke ville føle sig kaldede til at optage en Kamp mod Indenrigsministeren, hvis vi i al Nollighed forelægge Folkethinget det Spørgsmaal: Er det rigtigt at begynde paa Træskonnerten nu, da et større Pantserffib's Bygning paa Værftet er besluttet, eller skulle vi sætte hele Kraften paa Pantserffibet nu, da dettes Bygning er vedtagen? Jeg mener, at der er en særlig Opfordring til at stille dette Spørgsmaal til Folkethinget. Vi maae erindre, at Sagens Gang i Folkethinget har været en saadan, at det er en saare naturlig Ting, at Opmærksomheden ikke saaledes er bleven henvendt paa denne Sag som nu her, og som den under andre Omstændigheder vilde være bleven i Folkethinget. Det store Spørgsmaal, om der skulde bygges et Skib i Udlandet eller paa Værftet, og fremfor Alt det Regjeringsforslag, der kom noget seent frem, Spørgsmaalet, om man under en Eventualitet, som ikke nærmere blev betegnet, skulde give en stor Bevilling, har aabenbart

saaledes optaget Interessesen og spændt Opmærksomheden, at det er saare begribeligt, naar dette ene Punkt er blevet liggende tilbage. Der er blevet mig sagt fra flere Sider, — det kan naturligvis være en Feiltagelse, og Ingen tør paastaae, at det ikke er det; men viste det sig at være en Feiltagelse, da var Ulykken ikke større — det er mig sagt, at saaledes som Tingene er gaaet, og efter at det er vedtaget, som jo Alle ere enige om at fastholde, at der skal bygges dette dobbelte Taarnskib, det store Pantserffib, som vi i vor Sprogbrug kalde det, paa Værftet, finder man det i Almindelighed naturligt at sætte hele Kraften derpaa. Det er altsaa blot det, der foreligger til Bøtering: Skulle vi, hvis vi selv finde det rigtigt at samle Kraften paa dette Punkt, spørge Folkethinget, om det er af samme Mening eller ikke, idet vi da, dersom Folkethinget siger, at det er af en anden Mening, svare: Ja godt, saa bliver det derved. Det er hele Sagen, som den foreligger simpel og given. Nu kan jeg ikke negte, at jeg ikke tror paa den sunde Fornufts Tilstræffelighed til at afgjøre dette Spørgsmaal, i alt Fald kan den kun gjælde inden forud afstukne Grændser; naar først alle de Momenter ere bragte tilstede, som ikke blot afhænge af den sunde Fornuft, og disse ere fuldkommen konstaterede og dokumenterede, saaledes at Ingen gjorde Indvending derimod, saa kunde nok den sunde Fornuft forslaae; men det er meget sjældent, at den sunde Fornuft forslaaer, uden at Midlerne til retteligt at stille Spørgsmaalet ere skaffede tilveie ad anden Vej. Jeg har et bestemt Indtryk af, at den ærede Minister med Hensyn til sit Forsvar for denne Træskonnerts Bygning staaer meget isoleret. Jeg kan ikke negte, at, naar man har et Skib, med Hensyn til hvilket det Vidunderlige er tilstede, at Mennesker, som ellers altid ere uenige, her ere enige — thi det hører til det overordentlig Sjældne, at alle de forskellige Autoriteter, som virke sammen paa Værftet, og Ministeren ere enige om . . . (Afbrudelse) Det forekommer mig, som et æret Medlem vilde sige Noget, og jeg vilde da gjerne strax tage Hensyn dertil. (Tausshed) Der er altsaa Ingen, der har Noget at indvende herimod. Det hører virkelig til det